

Sygn. akt I Ns 667/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sądowy Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku Parafii Rzymskokatolickiej Ś. D. w Ł.

z udziałem (...) Spółki (...).zo.o. w Ł.

o ustanowienie służebności przesyłu

postanawia:

1. oddalić wniosek;
2. zasądzić solidarnie od Parafii Rzymskokatolickiej Ś. D. w Ł. na rzecz (...) Spółki (...). zo.o. w Ł. kwotę 2.906,84 złotych (dwa tysiące dziewięćset sześć 84/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. obciążyć Parafię Rzymskokatolicką Ś. D. w Ł. obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwoty 1.412,08 złotych (tysiąc czterysta dwanaście 8/100) tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;
4. zwrócić na rzecz uczestnika kwotę 494,07 złotych (czterysta dziewięćdziesiąt cztery 7/100) tytułem nadpłaconej zaliczki zaksięgowanej pod poz. 2411 15084.

Sygn. akt I Ns 667/13

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 26 kwietnia 2013 roku Parafia Rzymskokatolicka pod wezwaniem Ś. D. w Ł., reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniosła o ustanowienie na jej prawie własności nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...) stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), na rzecz (...) Spółki (...) służebności przesyłu której treścią jest znoszenie przez wnioskodawcę istnienia na nieruchomości obciążonej urządzeń przesyłowych w postaci rurociągu w800 i w 1000 oraz prawa korzystania z nieruchomości obciążonej w zakresie niezbędnym do dokonywania konserwacji, remontów modernizacji urządzeń przesyłowych lub ich instalacji wraz z prawem wejścia i wjazdu na teren odpowiednim sprzętem za jednorazowym wynagrodzeniem w wysokości 208.725 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wydania orzeczenia do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podano, że przez nieruchomość wnioskodawcy opisaną w petitum wniosku przebiega wodociąg w800 i w1000 o strefie ochronnej dla w800 i w1000 o szerokości 6,0 m od skraju rury. Posadowienie powyższych urządzeń i związana z nimi strefa ochronna obniża jej jakość, funkcjonalność i rozwój. Pomimo wezwania uczestnika do zawarcia umowy w przedmiocie

ustanowienia służebności przesyłu uczestnik do chwili obecnej nie przedstawił żadnej propozycji uregulowania tej kwestii.

/wniosek k. 2-4/

W odpowiedzi na wniosek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. (zwana dalej (...)) Sp. z o.o. w Ł.) wniosła o ustanowienie na swoją rzecz na nieruchomości wnioskodawcy służebności przesyłu polegającej na prawie do prowadzenia przez powyższą nieruchomość magistrali wodociągowej o średnicy 1000 mm, obowiązku powstrzymywania się właściciela od wznoszenia zabudowy i innych nanieśń trwale związanych z gruntem, na urządzeniu oraz w strefie ochronnej która wynosi 8 m od każdej z krawędzi tych urządzeń, prawie dokonywania podłączeń oraz prawie nieograniczonego dostępu osób upoważnionych przez uczestnika do urządzenia na nieruchomości w celu usuwania awarii dokonywania napraw, remontów, konserwacji i modernizacji urządzenia za jednorazowym wynagrodzeniem w wysokości ustalonej przez biegłego w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Nadto wniosła o oddalenie wniosku o ustanowienie służebności przesyłu w stosunku do magistrali wodociągowej o średnicy 800 mm wybudowanej w 1986 roku i magistrali wodociągowej o średnicy 800 mm wybudowanej w 1955 roku. W uzasadnieniu podano, że przez nieruchomość wnioskodawcy przechodzą 3 magistrale wodociągowe: magistrala wodociągowa o średnicy 800 mm wybudowana w 1955 roku, magistrala wodociągowa o średnicy 1000 mm wybudowana w 1963 roku oraz magistrala wodociągowa o średnicy 800 mm wybudowana w 1986 roku. Służebność gruntowa obejmująca magistrale o średnicy 800 mm wybudowaną w 1955 roku powstała z mocy prawa na skutek zasiedzenia. Orzeczeniem z 1954 roku ustalono dla wnioskodawcy odszkodowanie za zajęcie gruntu w związku z jej budową co oznacza, że właściciel miał świadomość o budowie urządzenia, a co za tym idzie została spełniona przesłanka istnienia na gruncie widocznego urządzenia. Magistrala wodociągowa o średnicy 1000 mm wybudowana w 1963 roku stanowi własność uczestnika. Strefa ochronna pokrywa się ze strefą ochronną magistrali wodociągowej o średnicy 800 mm wybudowanej w 1986 roku. W przypadku magistrali o średnicy 800 mm podniesiono, że jej wybudowanie zostało poprzedzone wydaniem decyzji administracyjnej z dnia 30 marca 1982 roku przez Urząd Gminy N. zezwalającej organom administracji państwowej, instytucjom i przedsiębiorstwom państwowym założenie i przeprowadzenie na nieruchomości wnioskodawcy tej magistrali.

/odpowiedź na wniosek k. 45-51/

W piśmie z dnia 26 listopada 2013 roku pełnomocnik wnioskodawcy podtrzymał wniosek co do wszystkich magistrali wodociągowych. Nadto zaprzeczył, aby uczestnik przedstawił tytuł prawny do korzystania z gruntu wnioskodawcy. Zaprzeczył również jakoby doszło do zasiedzenia służebności w jakimkolwiek zakresie. W uzasadnieniu stanowiska w odniesieniu do magistrali wodociągowej o średnicy 800 mm wybudowanej w 1955 roku wnioskodawca zaprzeczył, aby wnioskodawca kiedykolwiek otrzymał odszkodowanie za zajęcie gruntu w związku z budową przedmiotowego rurociągu. Wskazano też że wnioskodawca w ogóle nie miał świadomości, aby na jego gruncie były budowane urządzenia przesyłowe, ani kiedy to miało miejsce. W zakresie wodociągu o średnicy 1000 mm wybudowanego w 1963 roku wnioskodawca zaprzeczył, aby był on położony w pasie wodociągu wybudowanego w 1986 roku bowiem pomiędzy nimi jest odstęp 8 metrów. Pasy te pokrywają się tylko na 8 m po jednej stronie tych wodociągów. W odniesieniu do wodociągu o średnicy 800 mm wybudowanego w 1986 roku w ocenie wnioskodawcy brak jest pozwolenia na budowę, a decyzja z dnia 30 marca 1982 r. nie stanowi pozwolenia na budowę, lecz na czasowe wejście na nieruchomość w celu posadowienia urządzeń przesyłowych. Wnioskodawca zaprzeczył jakoby jego przedstawiciel brał udział w zatwierdzaniu planu realizacyjnego, a także temu jakoby skutecznie doręczono wnioskodawcy decyzję z dnia 30 marca 1982 roku. W dalszej części pisma uczestnik wskazywał, że urządzenia przesyłowe znajdujące się na nieruchomości wnioskodawcy nie są w ogóle widoczne, a na działce brak jest jakichkolwiek oznaczeń wskazujących na umiejscowienie przedmiotowych urządzeń.

/pismo procesowe z dnia 26 listopada 2013 roku k. 114-115/

Na rozprawie w dniu 15 stycznia 2014 roku pełnomocnik wnioskodawcy popierał wniosek w zakresie wszystkich 3 nitek wodociągu. Pełnomocnik uczestniczki wnosił o oddalenie wniosku. Zmienił w tym zakresie swoje dotychczasowe

stanowisko procesowe i oświadczył że wnosi o oddalenie wniosku także w zakresie magistrali wodociągowej o średnicy 1000 mm wybudowanej w 1963 r. podnosząc w tym zakresie zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej swej treści służebności przesyłu. Jednocześnie złożył do akt kserokopię decyzji wywłaszczeniowej z 30 marca 1982 roku na okoliczność tego, że decyzja uprawomocniła się i musiała być doręczona wnioskodawcy oraz kserokopię decyzji z 29 kwietnia 1982 roku wydaną na podstawie ówczesnego prawa budowlanego dotyczącą budowy rurociągu o przekroju 800 mm R. - Ł. odcinek J. – M..

/protokół rozprawy z dnia 15 stycznia 2014 roku k. 130-132/

Na rozprawie w dniu 21 lipca 2014 roku pełnomocnik wnioskodawcy zajmował stanowisko jak dotychczas. Pełnomocnik uczestnika zajmował stanowisko jak dotychczas przy czym wnosił o odrzucenie wniosku w zakresie ustanowienia służebności przesyłu co do magistrali wybudowanej w 1986 r., a której dotyczy decyzja wywłaszczeniowa z 30.03.1982 roku wydana na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości. Podnosił, że z najnowszego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż w przypadku wydania takiej decyzji droga sądowa jest niedopuszczalna. Podnosił także, że rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych nie działa przeciwko decyzjom administracyjnym.

/protokół rozprawy z dnia 21 lipca 2014 roku k. 151-152/

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2014 roku Sąd odmówił odrzucenia wniosku o ustanowienie służebności przesyłu co do magistrali wodociągowej o średnicy 800 mm wybudowanej w 1986 roku.

/postanowienie k. 205-206/

W piśmie z dnia 30 maja 2016 roku pełnomocnik wnioskodawcy cofnął wniosek w zakresie żądania jednorazowego odszkodowania ponad kwotę 104.271 i wnosił o nieobciążanie w tym zakresie wnioskodawcy kosztami postępowania.

/pismo procesowe z dnia 30 maja 2016 roku k. 396/

Na rozprawie w dniu 3 lipca 2017 roku pełnomocnik wnioskodawców popierał wniosek. Nadto wnosił o nieobciążanie wnioskodawcy kosztami w zakresie cofnięcia wniosku co do żądania wynagrodzenia ponad kwotę 104.271 zł i wnosił o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Pełnomocnik uczestnika zajmował stanowisko jak dotychczas.

/elektroniczny protokół rozprawy z dnia 2 lipca 2017 roku – zapis na płycie CD k. 477/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Parafia Rzymskokatolicka Pod Wezwaniem Ś. D. w Ł. jest właścicielem nieruchomości stanowiącej działkę gruntu o numerze 255/1 położoną w Ł. przy ulicy (...) o powierzchni 3.1145 ha, dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą KW nr (...).

/wydruk KW nr (...) k. 31-38, wypis z rejestru gruntów k. 30,30 odwrót/

Wskazana parafia nabyła własność przedmiotowej nieruchomości w drodze zasiedzenia z dniem 1 października 2005 roku.

/postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzew w Łodzi I Wydział Cywilny z dnia 23 czerwca 2006 roku k. 25, 25 odwrót/

W rejestrze gruntów obrębu M. na podstawie protokołu ogłoszenia stanu władania od sierpnia 1967 roku jako władającego przedmiotową działką wskazano wnioskodawcę. Faktycznie wnioskodawca władał nieruchomością na pewno już na początku lat 50-tych, a faktycznie była w posiadaniu parafii od XVII wieku.

/pismo Miejskiego Ośrodka Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Ł. z dnia 20 września 2004 roku k. 6 – akt załączonych I Ns 1177/05.

Przez nieruchomość wnioskodawcy pod gruntem przechodzą 3 magistrale wodociągowe, których właścicielem jest (...) Sp. z o.o. w Ł.:

- magistrala o średnicy 800 mm, R. – Ł., oddana do eksploatacji w 1955 roku – nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B-69,

- magistrala o średnicy 1000 mm R. - Ł. oddana do eksploatacji w 1963 roku – nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...)

- magistrala o średnicy 800 mm R. – M. oddana do eksploatacji w 1986 roku – nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...).

/wyciąg z księgi środków trwałych k. 63 – 64, k. 88-91, k. 92-94, protokół z częściowego odbioru technicznego k. 227-241 zeznania świadka A. M. k. 151 odwrot – 152/

Na przedmiotowej nieruchomości nie są widoczne oznaczenia dotyczące przebiegu poszczególnych magistrali wodociągowych.

/bezsporne/

Orzeczeniem z grudnia 1954 roku Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Ł. nr 4/4/54 przyznano na rzecz wnioskodawcy odszkodowanie za zniszczone podczas budowy rurociągu o średnicy 800 mm – nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B-69, zasiewy uprawy i plony w wysokości 654,53 zł.

/orzeczenie nr 4/4/54 z grudnia 1954 roku k. 65-66, protokoły oszacowania szkody k. 67-73/

Druga magistrala wodociągowa nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...) została wybudowana w 1963. Jej dokładny przebieg został ustalony w oparciu o zaświadczenie lokalizacyjne nr 337/57 wydane przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Ł. z dnia 30 grudnia 1957 roku wyrażającego zgodę na lokalizację szczegółową.

/zaświadczenie legalizacyjne nr 337/57 k. 197, uchwała Rady Ministrów nr 336/58 k. 243-245/

Decyzją z dnia 22 czerwca 1963 roku wydana w sprawie Nr. S.W.II – 4/2/63 Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Ł. przyznało na podstawie art. 36 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku oraz na podstawie art. 71 k.p.a. na rzecz (...). W. H. ówczesnego proboszcza odszkodowanie za zniszczone podczas budowy rurociągu o średnicy 1000 mm – nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...) zasiewy żyta, słomy i siana w wysokości 2.406,60 zł. ks. W. H. 1959–1966ks. W. H. 1959–1966 ks. W. H. 1959–1966 ks. W. H. 1959–1966

/decyzja z dnia 22 czerwca 1963 roku, Nr. S.W.II – 4/2/63 k. 246v <http://archidiecezja.lodz.pl/parafia/swietej-doroty-i-swietego-jana-chrzcziciela/>

Decyzją z dnia 30 marca 1982 roku nr (...) Urząd Gminy w N. wydał na podstawie art. 35 ust 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości na wniosek złożony przez (...) Oczyszczalni (...) – Ł. w Ł. decyzję zezwalającą (...) Oczyszczalni (...) – Ł. w Ł. na wybudowanie rurociągu wodnego R. – Ł. przez teren nieruchomości położonych we wsi M. i W. stanowiących własność osób prywatnych. Decyzją upoważniono również osoby upoważnione przez właściwy organ instytucję lub przedsiębiorstwo państwowe do wstępu do wybudowanego rurociągu w celu wykonania czynności związanych z jego konserwacją. Wśród adresatów którym doręczono decyzję był wnioskodawca. Decyzja uprawomocniła się w dniu 20 kwietnia 1982 roku.

/decyzja k. 127/

Trzecia magistrala wodociągowa - nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...) została wybudowana w oparciu o decyzję budowlaną nr (...) z dnia 29 kwietnia 1982 roku wydaną na skutek wniosku złożonego przez (...) Oczyszczalni (...) – S. zezwalającą (...) Oczyszczalni (...) – S. na budowę rurociągu R. – Ł. na odcinku J. – M. na terenach położonych w M., W. i (...). Magistrala ta została przekazana do eksploatacji w dniu 24 lipca 1986 roku jej użytkownikowi Przedsiębiorstwu (...).

/wypis z rejestru gruntów k. 164, pismo (...) Oczyszczalni (...) – Ł. z dnia 2 marca 1982 roku k. 168 i z dnia 3 marca 1982 roku k. 167, decyzja z dnia 29 kwietnia 1982 roku kk. 128-129, wykaz nieruchomości k. 170 – 171, protokół przyjęcia do eksploatacji inwestycji nr 103/5/TIR/86 k. 97-101, pismo (...) Sp. z o.o w Ł. z dnia 5 sierpnia 2014 roku k. 162/

Wszystkie magistrale położone są na głębokości 2,5 – 3 m pod powierzchnią ziemi. Niegdyś technologia budowy wodociągów wyglądała w ten sposób, że trzeba było zrobić wykop szerokoprzestrzenny, czyli wykop o przekroju trapezu. Wodociąg składa się z rur o długości 6 m i najczęściej jednocześnie kładzie się 5-6 takich rur, które następnie są łączone. Ta rura musi leżeć na specjalnym podłożu, czyli na miejsce budowy dowozi się piasek. Tego piasku jest około 20-30 cm pod tą rurą oraz tym piaskiem obsypuje się te rury po bokach. Jeśli ziemia wykopana nadaje się do tego, to tą ziemią zasypuje się rurociąg, a czasem trzeba nawieźć piasek, którym zasypuje się rury. Przed zasypaniem sprawdza się czy łączenia nie przeciekają i są szczelne. Rury wypełnia się wodą pod dużym ciśnieniem. Następnie wodę się usuwa. Płucze się potem rurociąg i wypuszcza wodę. Następnie czyści się rurociąg i napełnia się go wodą ze środkiem dezynfekującym.

/zeznania świadka A. M. k. 151 odwrót - 152/

Przez działkę wnioskodawcy przechodzą odcinki magistrali od 120-150 m. Wybudowanie każdego odcinka zajmuje około 1,5 miesiąca, może nawet 2 miesiące. Na powierzchni gruntu nie oznacza się co do zasady przebiegu rur. Oznacza się tylko miejsca połączeń, miejsca położenia przepustnicy lub zasuwy. Na działce wnioskodawcy nie ma takich urządzeń, w związku z tym nie muszą być one oznaczone na powierzchni gruntu. Zanim wodociąg zostanie położony musi być sporządzony projekt i projektanci mogą, ale nie muszą, wchodzić na każdą nieruchomość, a potem odbywa się tyczenie przez geodetę, które polega na wytyczeniu przebiegu rurociągu za pomocą odpowiednich urządzeń geodezyjnych. Do budowy stosowano ciężki sprzęt – koparki, ciężarówki do wywozu piachu, ubijarki. Co istotne, teren budowy wodociągów musiał być też wygrodzony i zaznaczony taśmami. Wykopaną ziemię układa się w hałdy. Rury składuje się wzdłuż wykopu. Z rurociągu o długości około 150 m powstaje około 200 ton ziemi. Technologie bezwykopowe w Ł. stosowane są od drugiej połowy lat 90. Metod bezwykopowych nie stosuje się przy tak dużych średnicach wodociągów jak 800 mm lub 1000 mm. W latach kiedy budowano wodociągi przez działkę wnioskodawcy metod bezwykopowych nie stosowano.

Właściciel działki nie może nie zauważyć, że na nieruchomości powstaje wodociąg.

/zeznania świadka A. M. k. 151 odwrót - 152/

W 1994 roku służby eksploatacyjne (...) Sp. z o.o. w Ł. prowadziły na terenie działki wnioskodawcy prace remontowe polegające na czyszczeniu i cementowaniu wnętrza magistrali o średnicy 800 mm wybudowanej w 1955 roku. Zgodę na zajęcie terenu wyraził ówczesny proboszcz (...). T. J.. Odszkodowanie za zajęcie terenu wypłacone przez (...) Sp. z o.o. w Ł. obejmowało zniszczone w pasie prowadzonych robót naniesienia roślinne.

/porozumienie w sprawie zajęcia terenu z dnia 1 czerwca 1994 roku k. 177, porozumienie w sprawie wypłaty odszkodowania z dnia 16 listopada 1994 roku k. 178, szacunek szkód k. 179, oświadczenie o przyjęciu działki w ponowne użytkowanie po zakończonych pracach z dnia 16 listopada 1994 roku k. 180, pismo (...) Sp. z o.o w Ł. z dnia 5 sierpnia 2014 roku k. 162/

W 1994 roku i 1995 roku służby eksploatacyjne (...) Sp. z o.o. w Ł. prowadziły na terenie działki wnioskodawcy prace remontowe polegające na czyszczeniu i cementowaniu wnętrza magistrali o średnicy 1000 mm wybudowanej w 1963 roku na odcinku M. S..

W przypadku prac wykonywanych w 1995 roku zgodę na zajęcie terenu wyraził ówczesny proboszcz (...). T. J.. Odszkodowanie za zajęcie terenu wypłacone przez (...) Sp. z o.o. w Ł. obejmowało zniszczone w pasie prowadzonych robót naniesienia roślinne.

Nadto w 1996 roku przeprowadzono remont tej magistrali na odcinku R. – Z. oraz na odcinku M. – Z. polegający na czyszczeniu i cementowaniu ścian wewnętrznych w tym wymiany armatury.

/wyciąg z księgi środków trwałych k. 88-91, porozumienie w sprawie zajęcia terenu z dnia 20 lutego 1995 roku k. 172, porozumienie w sprawie wypłaty odszkodowania z dnia 9 listopada 1995 roku k. 173, opinia biegłego k. 174-175, oświadczenie o przyjęciu działki w ponowne użytkowanie po zakończonych pracach z dnia 9 listopada 1995 roku k.176, pismo (...) Sp. z o.o w Ł. z dnia 5 sierpnia 2014 roku k. 162/

Wnioskodawca zlecił sporządzenie prywatnemu rzeczoznawcy określenie wysokości jednorazowego wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości w pasie technologicznym wodociągu w800 i 1000 mm na nieruchomości stanowiącej jego własność. Z opinii sporządzonej przez mgr inż. R. M. z dnia 17 sierpnia 2012 roku wynika, że jednorazowe wynagrodzenie za korzystanie z powyższej nieruchomości wynosi 208725 zł.

/opinia z dnia 17 sierpnia 2012 roku k. 9-27/

(...) Sp. z o.o. w Ł. jest w zakresie opisanych magistral wodociągowych następcą prawnym przedsiębiorstw państwowych - Biura (...) oraz Przedsiębiorstwa (...).

/okoliczność bezsporna/

Zgodnie z uchwałą Rady Miejskiej w Ł. nr XXVII/246/91 z dnia 27 listopada 1991 roku Przedsiębiorstwo (...) zostało zlikwidowane, a w jego miejsce utworzono zakład budżetowy - Zakład (...)

/uchwała Rady Miejskiej w Ł. k.74-75/.

Zakład (...) zlikwidowano uchwałą Rady Miejskiej w Ł. Nr (...) z dnia 6 grudnia 2000 roku, a magistrale przesyłowe przechodzące przez nieruchomość wnioskodawcy pozostały własnością Miasta Ł.

/ dowód: uchwała Rady Miejskiej w Ł. – k.76-77/

W dniu 28 listopada 2006 roku Miasto Ł. przekazało (...) Sp. z o.o. w Ł. aportem prawo własności środków trwałych, w tym infrastrukturę wodnokanalizacyjną obejmującą magistrale przesyłowe przechodzące przez nieruchomość wnioskodawców

/ wypis aktu notarialnego A nr (...) k. 78-87/

Pismem z dnia 12 listopada 2012 roku wnioskodawca wezwał uczestnika do zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu na rzecz uczestnika w odniesieniu do magistrali wodociągowych będących przedmiotem niniejszego postępowania za jednorazowym wynagrodzeniem w kwocie 208.725 zł płatnym w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma.

/wezwanie do zapłaty k. 6, dowód nadania k. 6/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy oraz niekwestionowane zeznania świadka A. M..

Sąd pominął wypisy aktów notarialnych obejmujących karty od 369 do 393 i k. od 445 do 461 oraz pismo E. Operator z dnia 28 czerwca 2016 roku, bowiem nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd pominął opinię biegłego sądowego geodety M. R. w zakresie dotyczącym określenia przebiegu granicy służebności oraz opinię biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego J. W. albowiem opinie te okazały się zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy. Należy podkreślić, że w ramach niniejszego postępowania rozpoznawane było roszczenie o ustanowienie służebności przesyłu za określonym wynagrodzeniem. Wskazany dowód służył odpowiednio ustaleniu granicy przebiegu służebności oraz określeniu wysokości wynagrodzenia. Oczywistym jest, że potrzeba wykazania wartości ograniczonego prawa rzeczowego aktualizuje się dopiero wówczas, gdy udowodnione zostanie roszczenie o ustanowienie tego prawa co do zasady. Mając na względzie przebieg postępowania, w toku którego uczestnik zdołał wykazać, że przysługują mu skuteczne wobec wnioskodawców tytuły prawne do zajmowania ich nieruchomości przez magistrale wodociągowe, niecelowym było czynienie ustaleń wykazujących dalej idące roszczenia wnioskodawców. Z tych samych względów Sąd oddalił wniosek pełnomocnika uczestnika o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego rzeczoznawcy majątkowego, który miałby wydać opinię z uwzględnieniem transakcji dotyczących ustanowienia służebności przesyłu na terenie Miasta Ł..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wniosek okazał się niezasadny i podlegał oddaleniu.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi przepis art. 305² § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu.

W ustalonych realiach niniejszej sprawy przedsiębiorca, czyli występująca w roli uczestnika postępowania (...) Sp. z o.o. w Ł., do czasu złożenia wniosku przez wnioskodawcę nie zawarła z wnioskodawcą umowy o ustanowienie służebności przesyłu.

W toku postępowania sądowego uczestnik ostatecznie podnosił, że przysługuje mu skuteczne względem wnioskodawcy prawo do korzystania z ww. trzech magistral wodociągowych, a które ma swoje źródło w decyzji właściwego organu administracyjnego w odniesieniu do wodociągu oznaczonego nr (...) (B- (...)) zaś w odniesieniu do wodociągu oznaczonego numerem (...) (B-69) oraz ŁS1 (...) (B- (...)) wynikać miało z zasiedzenia służebności. W związku z powyższym zasadność roszczeń wnioskodawcy uzależniona była od uprzedniej oceny zasadności twierdzeń uczestnika postępowania.

Odnosząc się do magistrali wodociągowej oznaczonej nr (...) (B- (...)) podnieść należy jak niżej.

Zgodnie z art. 140 k.c., ograniczenie prawa własności jest dopuszczalne, przez ustawy, zasady współżycia społecznego oraz jego społeczno-gospodarcze przeznaczenie. Dochodzi do niego zarówno regulacjami z zakresu prawa cywilnego, jak i o charakterze publicznoprawnym. Wkraczanie w prawo własności metodami przewidzianymi w prawie publicznym dokonywane jest przez przyznanie organom administracji publicznej kompetencji do kształtowania treści stosunków prawnych. Tytuł do jednorazowego wykorzystania nieruchomości w określonym celu lub wykorzystywania jej w pewnych celach przez dłuższy czas, może wynikać z ustawy lub z umowy z jej właścicielem oraz z aktu administracyjnego. Wydanie aktu administracyjnego może stanowić przesłankę, od której zależy możliwość dokonania czynności cywilnoprawnej albo zastępować tę czynność, powodując wprost powstanie praw i obowiązków, bez potrzeby składania oświadczeń woli przez podmioty stosunku prawnego. Do tej drugiej kategorii należą postanowienia ustaw regulujących wywłaszczenie, polegające na pozbawieniu lub ograniczeniu prawa własności w celu nabycia go przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego dla zrealizowania celów publicznych, objęte obecnie również art. 21 ust. 2 Konstytucji z 1997 r.

W okresie obowiązywania ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości za „szczególny tryb wywłaszczenia” (rozdział 5 ustawy z dnia 12 marca 1958 r.) ustawodawca uważał instytucję przewidzianą w art. 35 u.z.t.w.n. Przepis ten stanowił, że organy administracji państwowej, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe mogą za zezwoleniem naczelnika gminy, a w miastach – prezydenta lub naczelnika miasta (dzielnicy), zakładać i przeprowadzać na nieruchomościach, zgodnie z zatwierdzoną lokalizacją szczegółową, ciągi drenażowe, przewody służące do przesyłania płynów, pary, gazów, elektryczności oraz urządzenia techniczne łączności i sygnalizacji, a także inne podziemne lub nadziemne urządzenia techniczne niezbędne do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Nieruchomość, na której założono i przeprowadzono przewody i urządzenia podlegała wywłaszczeniu w trybie zwykłym tylko wtedy, gdy skutek tych działań przestała się nadawać do dalszego racjonalnego użytkowania przez właściciela na cele dotychczasowe (art. 35 ust. 3 u.z.t.w.n.). Przeprowadzenie przewodów i urządzeń wiązało się z zagwarantowaniem prawa dostępu do nich w późniejszym czasie w celu wykonania czynności związanych z konserwacją przez osoby upoważnione przez właściwy organ, instytucję lub przedsiębiorstwo państwowe (art. 35 ust. 2 u.z.t.w.n.).

Konkludując, powstanie tytułu prawnego przedsiębiorcy wykorzystującego urządzenia przesyłowe do ich zakładania, przeprowadzania i – w dalszej kolejności – korzystania z nich na cudzej nieruchomości mógł powstawać w związku z wydaniem przez wskazany w ustawie organ decyzji, mającej charakter wywłaszczeniowy, ograniczającej właściciela nieruchomości w jego prawie w związku z koniecznością ustawienia na niej urządzeń przesyłowych. Dominujące było zapatrywanie, że decyzja wydana na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n. (oraz art. 70 ust. 1 u.g.g. i art. 124 ust. 1 u.g.n.) była aktem kształtującym treść prawa własności, zgodnie z art. 140 k.c. Nie powodowała powstania służebności w ścisłym znaczeniu, ponieważ skutki ograniczenia własności różnią się od skutków wywołanych obciążeniem nieruchomości służebnością, a wspólny jest obowiązek znoszenia przez właściciela zmian w przysługującym mu prawie własności nieruchomości. Z decyzji wynikają uprawnienia o charakterze administracyjnym. Przeważało w orzecznictwie stanowisko, że decyzje wydane na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n., (art. 70 ust. 1 u.g.g. lub art. 124 ust. 1 u.g.n.) prowadziły do trwałego ograniczenia prawa własności nieruchomości, ukształtowanego przebiegiem urządzeń przez obszar, w którym nie mogło być wykonywane to prawo. Wskazane ustawy nie przewidywały czasowego ograniczenia uprawnień właściciela (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., III CZP 116/09, OSNC-ZD 2010, nr 3, poz. 92; wyroki: z dnia 9 marca 2007 r., II CSK 457/06, niepubl.; z dnia 5 lipca 2007 r., II CSK 156/07, OSNC 2008, nr 9, poz. 103; z dnia z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 432/07, niepubl.) Pogląd o czasowym charakterze trwałości ograniczeń wyrażony w wyroku z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 139/05 (niepubl.) uznać należy za odosobniony.

Prawa i obowiązki powstałe w następstwie wydania decyzji są wprawdzie zbliżone do tych będących konsekwencją obciążenia nieruchomości służebnością gruntową, ale źródłem ich powstania jest ustawa i wydana na jej podstawie decyzja administracyjna, należące do sfery publicznoprawnej (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2005 r., III CZP 80/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 146; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 1863/00; z dnia 9 lipca 2002 r., II CKN 1316/00; z dnia 8 czerwca 2005 r., V CK 680/04; z dnia 9 marca 2007 r., II CSK 457/06; z dnia 21 stycznia 2009 r., II CSK 394/08, niepublikowane). W postanowieniu z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08 (OSNC 2020, nr 1, poz. 15) Sąd Najwyższy określił skutki wywołane decyzją administracyjną, wydaną na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n. jako swego rodzaju służebność, nazywaną służebnością publiczną lub przesyłową.

Decyzje administracyjne są aktami administracyjnymi, charakteryzującymi się trwałością, stosownie do art. 16 § 1 k.p.a., chyba że ustawodawca zdecyduje o ograniczeniu w czasie mocy wiążącej decyzji (art. 42 u.z.t.w.n., art. 124 b ust. 3 u.g.n.), a nawet jej zniesieniu. Jako zasadę przyjmuje się, że norma prawna zindywidualizowana i skonkretyzowana w decyzji wiąże tak długo, jak długo istnieje stan faktyczny odpowiadający stanowi opisanemu w abstrakcyjnej normie prawnej, która była podstawą stosunku prawnego objętego decyzją. Za trwałością decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n. przemawia systematyka ustawy, w szczególności porównanie tego przepisu z art. 42 u.z.t.w.n., jak też charakter założonych urządzeń będących składnikami struktury technicznej urządzeń, którymi posługuje się przedsiębiorstwo. Nie mogą one być od tej struktury odłączone i przesunięte w jej obrębie w inne miejsce. Większość

z nich to specyficzne urządzenia liniowe, analizy ich charakteru dokonał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 16 października 2012 r., (OTK-A 2012, nr 9, poz. 106).

Uchylenie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. nie pozbawia mocy wiążącej decyzji wydanej na podstawie objętej nią regulacji, chociaż w kolejnych ustawach z dnia 29 kwietnia 1985 r. i z dnia 21 sierpnia 1997 r. nie zamieszczono, w przepisach wprowadzających je, przepisów wprost wskazujących na korzystanie z nabytych uprawnień w oparciu o postanowienia nowej ustawy. Porównanie treści art. 35 u.z.t.w.n. z treścią art. 70 u.g.g. i art. 124 u.g.n. prowadzi do wniosku, że regulują one tę samą instytucję, a zatem do stosunku prawnego skonkretyzowanego w decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n., po jego uchyleniu znajdują zastosowanie przepisy, którymi ustawodawca zastąpił go w systemie prawnym. Oznacza to, że przedsiębiorca posługujący się urządzeniami przesyłowymi, które zainstalował na cudzej nieruchomości, ograniczając uprawnienia jej właściciela na podstawie decyzji wydanej w oparciu o art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n., ma obecnie tytuł do utrzymywania na tej nieruchomości tych urządzeń. Decyzja ta nie traci mocy po uchyleniu art. 35 ust. 1. W razie potrzeby wejścia na nieruchomość w celu konserwacji lub naprawy urządzeń, po uchyleniu art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n., przedsiębiorca może na podstawie art. 124 ust. 6, uzyskać decyzję zezwalającą mu na dostęp do nich.

Trwałość skutków decyzji wydanych na podstawie art. 35 ust.1 u.z.t.w.n., (art. 70 ust. 1 u.g.g. i art. 124 ust 1 u.g.n.), obejmujących ograniczenie prawa własności nieruchomości w określony w decyzjach sposób, dotyczy zarówno osoby, która była właścicielem w chwili wydania decyzji, jak i każdego kolejnego właściciela. Na uprawnienie objęte tymi decyzjami może powoływać się przedsiębiorca, który w związku z tymi decyzjami zainstalował je, jak też, każdy kolejny, który uzyskał tytuł prawny do tych urządzeń i jest odpowiedzialny za ich eksploatację i utrzymanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2007 r., II CSK 156/07, OSNC 2008, nr 9, poz. 103 oraz uchwałę Sądu najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., III CZP 116/09, OSNC - ZD 210, nr 3, poz. 92).

W ocenie Sądu wnioski o ustanowienie służebności przesyłu i ustalenie wynagrodzenia za korzystanie z urządzenia przesyłowego w postaci **magistrali wodociągowej o średnicy 800 mm wybudowanej w 1986 roku – nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...)** zasługiwał na oddalenie, albowiem poprzednicy prawni uczestnika postępowania wykonywali swe uprawnienia w zakresie wynikającym z decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości. Za taką bowiem decyzję należy uznać decyzję z dnia 30 marca 1982 roku nr (...) wydaną przez Urząd Gminy w N. zezwalającą (...) Oczyszczalni (...) – Ł. w Ł. na wybudowanie rurociągu wodnego R. – Ł. przez teren nieruchomości położonych we wsi M. i W. a zatem m.in. na terenie nieruchomości zasiadywanej w tamtym czasie przez wnioskodawcę. Skoro zatem w odniesieniu do ww. magistrali wodociągowej została wydana decyzja na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, to stanowi ona samoistny tytuł prawny do wykonywania obsługi linii wodociągowej i jest przeszkodą do ustanowienia służebności przesyłu obciążającej działkę wnioskodawcy na podstawie art. 305¹ i 305² k.c.

Powszechnie przyjmuje się zasadę uwzględniania przez sądy powszechne skutków prawnych orzeczeń organów administracyjnych, która ma swoje źródło w prawnym rozgraniczeniu drogi sądowej i drogi administracyjnej, czego wyrazem są art. 2 § 3 i art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. oraz art. 16 i 97 § 1 pkt 4 k.p.a., a pod rządami Konstytucji także w idei podziału władz (art. 10) oraz działania organów władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa (art. 7).

Zasada ta doznaje ograniczenia jedynie w myśl koncepcji tzw. bezwzględnej nieważności decyzji administracyjnej, która nie ma normatywnego umocowania, ale znajduje oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wyrażającym od kilkudziesięciu lat niezmienny pogląd, że decyzja administracyjna nie może wywoływać skutków prawnych, pomimo jej formalnego nieuchylenia, jeśli jest dotknięta wadami, godzących w jej istotę jako aktu administracyjnego. Do takich wad zalicza się brak organu powołanego do orzekania w określonej materii oraz

niezastosowanie jakiegokolwiek procedury lub oczywiste naruszenie zasad postępowania administracyjnego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 1946 r., C.III. 217/46, OSN 1947, nr 1, poz. 25, z dnia 15 października 1951 r., C. 653/51, OSN 1952, nr 3, poz. 75, z dnia 29 czerwca 1957 r., 2 CR 499/57, OSN 1959, nr 3, poz. 88, z dnia 27 sierpnia 1959 r., 1 CR 1051/58, "Przegląd Ustawodawstwa (...)" 1960, nr 2, s. 58, z dnia 4 listopada 1959 r., 2 CR 669/59, OSPiKA 1962, nr 4, poz. 106, uchwały z dnia 21 listopada 1980 r., III CZP 43/80, OSNCP 1981, nr 8, poz. 142, z dnia 21 września 1984 r., III CZP 53/84, OSNC 1985, nr 5-6, poz. 65, z dnia 27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, OSNCP 1985, nr 8, poz. 108 oraz postanowienie z dnia 9 listopada 1994 r., III CRN 36/94, OSNCP 1995, nr 3, poz. 54 i wyrok z dnia 7 kwietnia 1999 r., I CKN 1079/97, OSNC 1999, nr 11, poz. 189).

W niektórych orzeczeniach przyczynę bezwzględnej nieważności decyzji administracyjnej Sąd Najwyższy określił jako brak jakiegokolwiek podstawy prawnej (orzeczenie z dnia 30 stycznia 1948 r., C .III. (...), (...) 1948, nr 9-10, s. 313, wyroki z dnia 7 marca 1964 r., III CR 560/61, OSN wyd. Prokuratury Generalnej 1964, nr 8, poz. 60 i z dnia 12 marca 2004 r., II CK 47/03, (...) 2005, nr 5, s. 35). (...) Treść uzasadnień tych orzeczeń nie pozostawia wątpliwości, że określeniem „brak jakiegokolwiek podstawy prawnej” Sąd Najwyższy posłużył się, gdy nie było powołanego organu lub decyzję wydano z pominięciem wszelkich zasad proceduralnych albo gdy nie było materialnoprawnego uregulowania przedmiotu, co do którego organ administracyjny orzekł w decyzji. Jednoznaczne odróżnianie braku podstawy prawnej skutkującej

uznaniem, że decyzja administracyjna nie może być traktowana jako wywołująca skutki prawne, od braku podstawy prawnej wyczerpującej zarzut merytorycznej bezpodstawności decyzji, ale wywołującej skutki prawne, wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CK 12/05 (nie publ.). W wyroku tym stwierdzono, że kompetencja sądu cywilnego do orzekania w poddanej jego osądowi sprawie o uznaniu decyzji administracyjnej za pozbawioną skuteczności zachodzi tylko w przypadkach kwalifikujących taką decyzję jako akt nieistniejący (pozorny), tj. w razie wydania decyzji przez organ oczywiście niewłaściwy lub bez zachowania jakiegokolwiek procedury albo w przypadku oczywistego braku prawa materialnego administracyjnego. Nie obejmuje kontroli decyzji pod kątem innych wad, ponieważ ocena dokonywana przez sąd cywilny nie może utożsamiać się z czynnością instancji odwoławczej.

Możność badania, a ściślej - kwestionowania decyzji administracyjnej wyłącznie w ograniczonym zakresie, w myśl wypracowanej w judykaturze Sądu Najwyższego koncepcji bezwzględnej nieważności (nieistnienia) decyzji administracyjnej, stanowi jedyne odstępstwo od zasady związania sądu cywilnego decyzją administracyjną. Poza tym Sąd Najwyższy wielokrotnie wyrażał pogląd, że sąd w postępowaniu cywilnym nie jest uprawniony do kwestionowania decyzji administracyjnej, w szczególności pod względem jej merytorycznej zasadności, i jest nią związany także wówczas, gdy w ocenie sądu decyzja jest wadliwa (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1938 r., C .I. 1432/37, "Przegląd Notarialny" 1939, nr 2, s. 19, z dnia 4 listopada 1938 r. C. II 1625/37, "Przegląd Sądowy" 1938, poz. 503, z dnia 27 września 1948 r., C. 574/48, "Przegląd Notarialny" 1949, nr 3-4, s. 324, z dnia 2 stycznia 1962 r., 4 CR 445/61, OSNCP 1963, nr 4, poz. 82, wyroki z dnia 12 maja 1964 r., II CR 185/64, OSNCP 1965, nr 3, poz. 41, z dnia 6 marca 1967 r., III CR 402/66, "Informacja Prawnicza" 1967, nr 6, poz. 10, z dnia 3 lutego 1976 r., II CR 732/75, OSNCP 1976, nr 12, poz. 263, uchwały z dnia 18 listopada 1982 r., III CZP 26/82, OSNCP 1983, nr 5-6, poz. 64, z

dnia 27 września 1991 r., III CZP 90/91, OSNCP 1992, nr 5, poz. 72, postanowienia z dnia 9 listopada 1994 r., III CRN 36/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 54, z dnia 24 maja 1996 r., I CRN 67/96, nie publ., z dnia 30 czerwca 2000 r., III CKN 268/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 10, wyroki z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120, z dnia 12 marca 2004 r., II CK 47/03, z dnia 28 lipca 2004 r., III CK 296/03, "Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego" 2005, nr 6, s. 29, postanowienie z dnia 19 listopada 2004 r., V CK 251/04, "Przegląd Sądowy" 2006, nr 3, s. 113 i wyrok z dnia 30 stycznia 2007 r., IV CSK 350/06, nie publ.).

W niniejszej sprawie, wnioskodawczyni nie podnosiła zarzutów dotyczących bezwzględnej nieważności decyzji wywłaszczeniowej. Strona wnioskująca podnosiła natomiast, iż decyzja z dnia 30 marca 1982 roku nie została jej skutecznie doręczona.

Decyzja wywłaszczeniowa złożona do akt sprawy przez pełnomocnika uczestnika na stronie tytułowej zawiera pieczętkę ze stwierdzeniem prawomocności.

Decyzja staje się prawomocna w chwili, gdy upłynął termin do wniesienia zwyczajnego środka prawnego, droga sądowa dobiegła końca, środki odwoławcze nie zostały podjęte oraz minął termin do wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Decyzje ostateczne stają się prawomocne po wniesieniu skargi do sądu administracyjnego, gdy ten odrzucił ją ze względu na wady skargi, brak właściwości lub gdy wniesienie skargi jest niedopuszczalne. Dzieje się podobnie, gdy skarga jest bezzasadna lub postępowanie stało się bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu powyższy zarzut okazał się bezzasadny. Organ administracyjny wydający opinię nie mógł stwierdzić jej prawomocności w sytuacji gdyby nie dysponował dowodem jej doręczenia dla wnioskodawcy.

W ocenie Sądu nie ma podstaw do kwestionowania faktu, iż decyzja stanowiąca podstawę budowy przedmiotowej linii wodociągowej nie była ostateczna. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w postaci protokołu przekazania – przyjęcia do eksploatacji magistrała ww. została przekazana do eksploatacji w dniu 24 lipca 1986 roku jej użytkownikowi Przedsiębiorstwu (...) i jest zatem użytkowana od tej daty przez poprzedników prawnych uczestnika, a następnie przez samego uczestnika. Wskazuje to niewątpliwie na fakt, że decyzja ta nie została nigdy wyeliminowana z obrotu prawnego. Nie została również następnie uznana za nieważną, dlatego korzysta dziś z domniemania mocy obowiązującej decyzji administracyjnej - obowiązuje tak długo dopóki nie zostanie zmieniona lub uchylona przez nową decyzję opartą na odpowiednim przepisie prawnym (por.: wyrok WSA w Poznaniu z 5 czerwca 2008 roku, IV SA/Po 426/07, LEX nr 509454). Strona wnioskująca nie wykazała aby od powyższej decyzji wniesione zostało odwołanie bądź aby decyzja została następnie uchylona.

Nadto pełnomocnik wnioskodawcy podnosił również, że wnioskodawca w tym czasie nie mógł być stroną postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem decyzji o wywłaszczeniu bowiem nie był w tym czasie właścicielem przedmiotowej nieruchomości, a jej właścicielem stał się dopiero w drodze jej zasiedzenia z dniem 1 października 2005 roku.

Również i ten zarzut nie mógł się ostać bowiem jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w postaci zaświadczenia Miejskiego Ośrodka Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Ł. z dnia 20 września 2004 roku wnioskodawca władał przedmiotową nieruchomością jak właściciel już co najmniej od 1967 roku. Co więcej, z oświadczenia złożonego przez pełnomocnika wnioskodawcy w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia toczącego się przed tut. Sądem pod sygn. akt I Ns 1177/05 na rozprawie w dniu oświadczył, że przedmiotowa nieruchomość jest w posiadaniu wnioskodawcy co najmniej od XVII wieku. Z kolei w myśl obowiązującego w dacie wydania powyższej decyzji art. 16 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Niewątpliwie zatem wnioskodawca jako samoistny posiadacz nieruchomości władający nieruchomością jak właściciel był osobą posiadającą interes prawny

w postępowaniu wywłaszczeniowym zakończonym decyzją z dnia 30 marca 1982 roku, był zatem stroną tego postępowania i za taką też został uznany przez organ administracyjny.

W ocenie Sądu nie ma również wątpliwości, że powoływana decyzja dotyczyła działki wnioskodawcy. Mimo, że decyzja ta nie wskazywała działki wnioskodawcy z numeru ewidencyjnego czy konkretnego miejsca jej położenia – ulicy to jednak odnosiła się do nieruchomości położonych na terenie wsi M. i W.. Nieruchomość która jest przedmiotem niniejszego postępowania leżała i leży na terenie dawnej wsi M. (obecnie Ł.). Nie ma zatem żadnych podstaw by zakładać, jak chce pełnomocnik wnioskodawcy, aby powyższa decyzja nie uprawniała do wstępu na działkę wnioskodawcy.

Reasumując, stwierdzenie w toku postępowania istnienia skutecznego przeciwko wnioskodawcom tytułu prawnego uprawniającego uczestnika do władania ich nieruchomością w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu magistrali wodociągowej o średnicy 800 mm wybudowanej w 1986 roku – nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...) (B-5140) prowadzić musiało do oddalenia wniosku w tej części.

Przechodząc do omówienia statusu prawnego **magistrali o średnicy 800 mm nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B-69 i magistrali o średnicy 1000 mm nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...)** zauważyć trzeba, uczestnik postępowania swoje prawo do korzystania z nieruchomości wnioskodawców w zakresie niezbędnym do utrzymania tego wodociągu wywodzi z instytucji zasiedzenia służebności.

Na wstępie tej części rozważań wypada zasygnalizować, że zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się dopuszczalność ustalenia faktu nabycia prawa przez zasiedzenie w innej sprawie aniżeli postępowanie o zasiedzenie.

Przystępując do analizy przesłanek zasiedzenia służebności przesyłu, w pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę, że instytucja służebności przesyłu (art. 305¹ - 305⁴ k.c.) wprowadzona została do systemu prawa przez ustawę z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 116, poz. 731), z mocą obowiązującą od dnia 3 sierpnia 2008 roku. Przed tą datą żaden przepis nie przewidywał wprost tego rodzaju służebności. Jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjęto, stosując w drodze analogii art. 145 k.c., możliwość ustanowienia służebności przesyłu, a także dopuszczalność nabycia jej w drodze zasiedzenia (tak m.in.: uchwała z dnia 3 czerwca 1965 roku. III CO 34/65, OSNCP z 1966 ugruntowana linia orzecnicza znalazła swoje ostateczne potwierdzenie w uchwale z dnia października 2008 roku, w której Sąd Najwyższy stwierdził, że także przed ustawowy uregulowaniem służebności przesyłu w art. 305¹ - 305⁴ k.c. dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu oraz wskazał, że nabycie takie następuje przez przedsiębiorcę, a nie właściciela nieruchomości władnącej, która to kategoria prawna przy instytucji służebności przesyłu w ogóle nie występuje (III CZP 89/08, Biul. SN z 2008 roku, poz. 10, nr 7).

Istota służebności wynika z treści art. 285 § 1 k.c. Stanowi on, że nieruchomość można obciążyć na rzecz właściciela innej nieruchomości (nieruchomości władnącej) prawem, którego treść polega bądź na tym, że właściciel nieruchomości władnącej może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, bądź na tym, że właściciel nieruchomości obciążonej zostaje ograniczony w możności dokonywania w stosunku do niej określonych działań, bądź też na tym, że właścicielowi nieruchomości obciążonej nie wolno wykonywać określonych uprawnień, które mu względem nieruchomości władnącej przysługują na podstawie przepisów o treści i wykonywaniu własności (służebność gruntowa). Z kolei zgodnie z art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. W oparciu o przywołane przepisy można sformułować dwie zasadnicze przesłanki zasiedzenia służebności gruntowej: 1) posiadanie służebności, polegające na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia w zakresie odpowiadającym treści służebności; 2) upływ oznaczonego w ustawie czasu.

„Korzystanie” z urządzenia, w rozumieniu wskazanego przepisu, ma odpowiadać treści służebności pod względem gospodarczym. „Urządzeniem” jest odpowiednie urządzenie materialne, umożliwiające korzystanie z cudzej

nieruchomości w zakresie służebności, znajdujące się na obcej nieruchomości lub co najmniej w jej sferę oddziaływające. Charakter tego urządzenia ma być „trwały”, a nie chwilowy i musi być ono „widoczne”. Warto podkreślić, że ustawodawca posłużył się pojęciem „widocznego urządzenia”, a nie „urządzenia naziemnego”. Omawiane unormowanie nie wymaga więc, aby widoczność urządzenia była na powierzchni gruntu. Należy podzielić pogląd Sądu Najwyższego, który opowiedział się za funkcjonalnym rozumieniem pojęcia „widoczne urządzenie”, kładąc nacisk na jego rzeczywisty sens, a nie dosłowne brzmienie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2013 r., II CSK 289/12, Lex). Urządzenie powinno stanowić dla właściciela wyraźne ostrzeżenie przed działaniem podmiotu, który korzystając z urządzenia przesyłowego umiejscowionego w gruncie może doprowadzić do uzyskania odpowiedniej służebności gruntowej. W wypadku urządzenia podziemnego każdorazowy właściciel nieruchomości powinien mieć zatem zapewnioną możliwość uzyskania wiedzy o usytuowaniu na jego nieruchomości urządzenia przesyłowego. Jeżeli każdorazowy właściciel nieruchomości w toku biegu zasiedzenia miał wiedzę o zlokalizowaniu na niej wodociągu, to spełnienie przesłanki widoczności urządzenia wątpliwości budzić nie może. Jeżeli natomiast wystąpił brak takiej wiedzy u kolejnego właściciela, to należy przyjąć, że omawiana przesłanka jest spełniona, jeżeli urządzenie zostało tak oznakowane, że właściciel obiektywnie oceniając mógł i powinien taką wiedzę posiadać.

Posiadania prowadzącego do nabycia służebności przesyłu w drodze zasiedzenia nie należy utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie prawa własności. Ma ono bowiem, zgodnie z treścią art. 292 k.c., polegać na korzystaniu. Za korzystanie uważa się wykonywanie takich aktów władztwa w stosunku do nieruchomości, które normalnie wykonuje osoba uprawniona z tytułu służebności. Musi ono wykazywać cechy inne niż posiadanie samoistne prowadzące do zasiedzenia własności. Przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi zatem o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność, zaś władanie w zakresie służebności gruntowej kwalifikuje się, w myśl art. 336 k.c., jako posiadanie zależne.

W ocenie sądu, w wyniku postępowania dowodowego uczestnik zdołał wykazać, że korzystanie z nieruchomości wnioskodawcy w związku z posadowieniem na niej wodociągów: nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B-69 i nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...) miało cechy charakterystyczne dla wykonywania prawa służebności. Wykonywanie prawa służebności wiązało się przede wszystkim z korzystaniem z tych urządzeń w celu przesyłu wody dla zaopatrywania w wodę mieszkańców Ł. i okolic. Nadto po wybudowaniu magistrali prowadzano jej kontrole, w razie potrzeby dokonywano koniecznych remontów, w tym wymiany armatury. Zakres władania nieruchomością należącą do wnioskodawcy przez przedsiębiorstwo przesyłowe był charakterystyczny dla służebności, której treść odpowiada służebności przesyłu.

Urządzenia te niewątpliwie miały charakter trwały. Pierwsza z ww. magistral została wybudowana w 1955 roku, druga w 1963 roku, obie w celu stałego zaopatrzenia w wodę mieszkańców Ł. i istnieje do dziś. W świetle wcześniejszych uwag należy uznać, że wodociąg ten miał także przymiot urządzenia widocznego w znaczeniu funkcjonalnym. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci decyzji przyznających odszkodowanie za zniszczone podczas budowy rurociągów uprawy wynika, że wnioskodawcy zostało przyznane odszkodowanie w wysokości określonej szczegółowo w każdej z decyzji. Wnioskodawca miał zatem świadomość, że pod jego gruntem przebiega sieć wodociągowa.

Wnioskodawca wskazywał, że decyzja w przedmiocie przyznania odszkodowania z dnia 22 czerwca 1963 roku dotyczyła innej nieruchomości. Jest to jednak w ocenie Sądu twierdzenie zupełnie gołosłowne, a co więcej pozostające w sprzeczności z treścią samej decyzji. W decyzji co prawda brak jest wskazania numeru działki za którą przyznawane jest odszkodowanie, jednakże z jej treści wynika, że zostało ona przyznane na rzecz ks. W. H. zamieszkałego w M.. Z ustalonego stanu faktycznego wynika natomiast, że ks. W. H. był w tym czasie proboszczem Parafii R. pod wezwaniem Ś. D. w Ł..

W tym miejscu należy również zauważyć, że – co wynika z zeznań świadka A. M. – w czasie budowy magistrali podziemnych na powierzchni gruntu nie oznacza się co do zasady przebiegu rur. Na gruncie oznacza się tylko miejsca

połączeń rur, miejsca położenia przepustnicy lub zasuw. Skoro zatem na nieruchomości wnioskodawcy nie ma takich urządzeń, w związku z tym nie muszą być one oznaczone na powierzchni gruntu.

Nadto budowy tych wodociągów nie były w żaden sposób ukrywane, co więcej z uwagi na technologie budowy niemożliwym było niezauważenie, że są budowane. Jaka wynika bowiem z zeznań świadka A. M. budowa - jak to zostało już wskazane - wiązała się z koniecznością zrobienia szerokoprzestrzennego wykopu, wykopaną ziemię układało się w hałdy, budowa wymagała nawiezienia dużej ilości piasku i stosowania ciężkiego sprzętu w postaci koparki, ciężarówki do wywozu piachu, ubijarki. Teren budowy wodociągów musiał być ogrodzony i zaznaczony taśmami. Rury składowało się wzdłuż wykopu. Nadto budowa wymagała stosownego projektu co mogło się wiązać z tym, iż projektant wchodził na teren nieruchomości. Po sporządzeniu projektu odbywało się z kolei tyczenie przez geodetę. Co więcej, wnioskodawca miał pełną świadomość ograniczeń związanych z jego istnieniem. Jak bowiem wynika z ustaleń Sądu kontrole powyższych magistrali wodociągowej odbywające się odpowiednio w 1994 roku i w 1995 roku wiązały się w każdym przypadku z zawarciem przez przedstawiciela (...) Sp. z o.o. w Ł. z przedstawicielem wnioskodawcy porozumienia dotyczącego wyrażenia zgody na zajęcie gruntu w celu przeprowadzenia tych kontroli.

W ocenie sądu długotrwałe znoszenie przez wnioskodawcę działań przedsiębiorstwa przesyłowego korzystającego z urządzeń przesyłowych w zakresie odpowiadającym treści służebności, usprawiedliwia usankcjonowanie ukształtowanego i stabilnego stanu faktycznego. Należy zatem stwierdzić, że uczestnik postępowania udowodnił, iż władztwo nad nieruchomością wnioskodawcy polegało na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia - magistrali wodociągowej - nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...) oraz magistrali - nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B-69 w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu.

Drugą z przesłanek nabycia służebności w drodze zasiedzenia stanowi wpływ oznaczonego w ustawie czasu. Analizując tę przesłankę trzeba mieć na względzie trzy kwestie: obowiązujące podczas biegu zasiedzenia ustawowe terminy, regulacje intertemporalne związane ze zmianami przepisów prawa oraz fakt, czy posiadacz służebności uzyskał posiadanie w dobrej, czy w złej wierze. Dobrą lub złą wiarę ocenia się w przypadku nieruchomości z chwilą objęcia jej w posiadanie, zgodnie z zasadą „późniejsza zła wiara nie szkodzi”. W dobrej wierze jest posiadacz, który w chwili uzyskania posiadania pozostaje w błędnym, ale usprawiedliwionym okolicznościami przeświadczeniu, że przysługuje mu określone prawo. Dobrą wiarę posiadacza wyłącza jego wiedza o rzeczywistym stanie prawnym oraz niedbalstwo - jest w złej wierze osoba, która przy dołożeniu należytej staranności mogła się dowiedzieć, że nie przysługuje jej służebność korzystania z nieruchomości.

Odnosząc się do kwestii dobrej wiary przedsiębiorstwa przesyłowego zauważyć należy, że w sprawie nie wykazano istnienia jakiegokolwiek aktu administracyjnego lub umowy uprawniającej przedsiębiorstwo przesyłowe do rozpoczęcia budowy na nieruchomości wnioskodawcy magistrali - nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B-69, i magistrali nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...). Należy zatem uznać, że działanie to pozbawione było podstaw prawnych i stanowiło świadomą ingerencję przedsiębiorstwa państwowego we władztwo właścicieli nieruchomości. Okoliczności te przemawiają za uznaniem, że w realiach sprawy nie może ostać się domniemanie dobrej wiary z art. 7 k.c., wobec czego posiadaniu służebności wodociągu - nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B-69, i nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...) od początku towarzyszyła zła wiara posiadacza.

W tym miejscu zauważyć należy, że nie sposób precyzyjnie ustalić początkowej daty posiadania żadnej z dwóch powyżej wskazanych służebności magistrali wodociągowych. Biorąc jednak pod uwagę fakt, iż budowa wodociągu nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B-69, została zakończona w 1955 roku zaś budowa wodociągu nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...) została zakończona w 1963 roku, można przyjąć za datę, w której posiadanie niewątpliwie miało miejsce dzień 1 stycznia 1956 roku w przypadku pierwszej z magistrali i dzień 1 stycznia 1964 roku w przypadku drugiej ze wskazanych magistrali.

W dniu 1 stycznia 1956 roku i w dniu 1 stycznia 1964 roku kwestie zasiedzenia regulował dekret z dnia 11 października 1946 roku - Prawo rzeczowe (Dz.U. RP nr 57, poz. 319, ze zm.), który przewidywał w art. 50 trzydziestoletni okres zasiedzenia w złej wierze.

Z dniem 1 stycznia 1965 roku wszedł w życie Kodeks cywilny, który w art. 172 wprowadził dwudziestoletni termin zasiedzenia w złej wierze. Zgodnie z art. XLI ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku - przepisy wprowadzające Kodeks cywilny (Dz. U. nr 16, poz. 94 ze zm.) do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego, stosuje się od tej chwili przepisy tego kodeksu; dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Jeżeli termin zasiedzenia według kodeksu cywilnego jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg zasiedzenia rozpoczyna się z dniem wejścia kodeksu w życie; jeżeli jednak zasiedzenie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu określonego w przepisach dotychczasowych wcześniej, zasiedzenie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

W związku z faktem, że rozpoczęty z dniem 1 stycznia 1964 roku bieg zasiedzenia przedmiotowej służebności nie zakończył się do dnia wejścia w życie Kodeksu cywilnego, termin ten zgodnie z przywołanymi regulacjami przejściowymi ex lege biegł od początku od dnia 1 stycznia 1965 roku. Tym samym do zasiedzenia doszło z upływem dwudziestu lat od dnia wejścia w życie kodeksu cywilnego, tj. z dniem 1 stycznia 1985 roku. Zgodnie bowiem z art. 112 k.c. termin oznaczony w latach kończy się z upływem dnia, który datą odpowiada początkowemu dniowi terminu.

Dopuszczalność nabycia służebności w drodze zasiedzenia w niniejszej sprawie nie stoi w sprzeczności z obowiązującą do dnia 31 stycznia 1989 roku zasadą jednolitej własności państwowej, oznaczającą, że własność ogólnonarodowa jest jedna i przysługuje niepodzielnie Państwu, natomiast państwowe osoby prawne wykonują względem zarządzanych przez nie części mienia ogólnonarodowego uprawnienia płynące z własności państwowej. Z zasady tej wynikało, że własność przysługuje jednolicie i niepodzielnie Państwu również co do tych przedmiotów, które zostały przydzielone wyodrębnionym państwowym jednostkom organizacyjnym wyposażonym w osobowość prawną. Normatywne odbicie tej zasady zawierał przepis art. 128 k.c. w jego pierwotnym brzmieniu, który utracił moc z dniem 1 lutego 1989 roku.

Jak wskazał Sąd Najwyższy, korzystanie przez przedsiębiorstwo państwowe z nieruchomości w sposób odpowiadający treści służebności gruntowej, prowadzące do zasiedzenia służebności gruntowej przed dniem 1 lutego 1989 roku, stanowiło podstawę do nabycia tej służebności przez Skarb Państwa, nie zaś przez przedsiębiorstwo państwowe, które wykonywało zarząd nad przekazanym mu majątkiem państwowym (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2009 roku, sygn. III CZP 70/09, opubl. w OSNC z 2010 roku, nr 5, poz. 64).

Wobec tego nabycie służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu magistrali wodociągowej – nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B-69, oraz nabycie służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu magistrali wodociągowej – nr inwentarzowy (...), nr archiwalny B- (...) nastąpiło w niniejszej sprawie na rzecz Skarbu Państwa z dniem 1 stycznia 1985 roku. Później jednakże następcą prawnym Skarbu Państwa w tym zakresie stało się przedsiębiorstwo państwowe i ostatecznie wskutek przekształceń - uczestnik, co zostało wykazane za pomocą dokumentów, z których wynikały poszczególne zmiany organizacyjne, prawne i instytucjonalne opisane na wcześniejszym etapie wyводу.

Co szczególnie istotne, kolejni następcy prawni - w kolejnych przekształceniach i zmianach organizacyjnych i prawnych - przejmowali zakres działalności poprzedników i całe ich mienie, w szczególności urządzenia przesyłowe. Przejęcie mienia i przedsiębiorstwa poprzednika oznaczało, z mocy art. 44 k.c. i 55¹ k.c., przejście na następców prawnych również przedmiotowej służebności przesyłu, stanowiącej część składową przedmiotu przejęcia. Służebność przesyłu (i równoważna mu służebność gruntowa o treści odpowiadającej aktualnej instytucji służebności przesyłu) jest niewątpliwie składnikiem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ k.c.

Na koniec warto wskazać, że zasiedzenie jest instytucją prowadzącą do nabycia prawa w sposób nieodpłatny i pierwotny. Właścicielowi gruntu, który wskutek zasiedzenia utracił część swoich praw nie przysługuje zatem żądanie wynagrodzenia z tytułu służebności. Z tych względów należało oddalić wnioski również w tej części.

Kierując się powołanymi powyżej przepisami prawa i argumentacją, Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. zasądając solidarnie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika zwrot kosztów postępowania w wysokości 2.906,84 zł. N powyższą kwotę składa się: koszt wynagrodzenia pełnomocnika uczestnika będącego radcą prawnym ustalony w oparciu o § 7 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.490) w wysokości 240 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych, oraz koszt zaliczek na wynagrodzenie biegłych w łącznej wysokości 2.632,84 zł (punkt 2 sentencji postanowienia).

W toku postępowania Skarb Państwa poniósł tymczasowo ze swoich funduszy wydatki w wysokości 1.412,08 zł tytułem wynagrodzenia biegłych.

W związku z powyższym na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w związku z art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r.tj. z dnia 27 kwietnia 2010 r. (Dz.U. Nr 90, poz. 594) zwanej dalej u.k.s.c. Sąd obciążył wnioskodawcę obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sadu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi powyższej kwoty. (punkt 3 sentencji postanowienia).

Na podstawie art. 80 ust 1 w zw. z art. 84 § 2 u.k.s.c. Sąd nakazał zwrócić na rzecz uczestnika postępowania ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 494,07 zł tytułem nadpłaconej zaliczki na wynagrodzenie biegłego uiszczonej przez uczestnika przelewem w dniu 5 maja 2015 roku i zaksięgowanej pod poz. 2411 15084.